

Олександр НЕЖИВИЙ
(м. Київ)

ЛЕВИТСЬКО-ФАРИСЕЙСЬКІ ЗАСАДИ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ ГОЛОДОМОРНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Нині виповнюється 85 років Голодомору 1921 – 1923 рр., 75 років Голодомору 1932 – 1933 рр., 60 років Голодомору 1946 – 1947 рр., які стали віхами організованої і цілеспрямованої терористичної політики більшовицько-радянської влади щодо української нації. Україна й українці потребують такої держави, такої науки і такої політики, які спроможні запобігти повторенню лихоліть в історичному майбутньому. Об'єктивно саме цьому завданню слугує подвижницька діяльність Асоціації дослідників голодоморів в Україні, істориків, краєзнавців, різнопрофільних фахівців, ентузіастів вивчення народної правди про невинно убієнних голодною смертю. Увічнення пам'яті про жертви голодоморів – тільки одна сторона проблеми. Ритуально-поминальна, обов'язкова, очищувальна. Інша сторона – діяльна, наступальна, попереджувальна на перспективу.

Так як має діяти Україна, щоб запобігти повторенню голодоморів у майбутньому?

Очевидно у своїх пенатах виявити розуміння і поділитися тим розумінням із усім світом, що таке голодомори не тільки в Україні у XX столітті, а й в історії світової цивілізації. Це далєбі не українське явище: на Наддніпрянщині, у визнаній житниці Європи, воно не відоме від першопочатків історії, тим більше в післятрипільські часи. **Голодомори в Україні постають в контексті світової цивілізації як тоталітарні методи управління суспільствами** від найдавніших часів – покарання „невгодних” та „виховання” тих, що вижили, з метою беззастережного керування фізично, психологічно та інтелектуально-духовно зламаними спільнотами. У цьому питанні ще має сказати вагоме слово історична, суспільствознавча наука в Україні і за її межами, зокрема в колишніх радянських республіках – нині незалежних державах, а також країнах так званого соціалістичного табору, які теж зазнали голодних лихоліть за марксистсько-ленінських режимів, хоч і не знали геноцидних голодоморів.

Передісторія організованих голодоморів дуже давня і пов'язана з першопочатками тоталітарного ладу у стародавньому світі, а фіксується, зокрема, в Біблії. Створення образу злого Бога у стародавній Юдеї має безпосередній стосунок до запровадження терору голодом. У першу чергу – проти самих юдеїв, які мусили в усьому слухатися Єгови (Ягве), а фактично тих священників та жерців-левитів, які й виступали від нібито Божого імені. За будь-яке відхилення від їхньої волі неслухняних чекав страх Божий і прокляття Господа. Зокрема голодомори у П'ятикнижжі-Торі згадуються у трьох значеннях: Господнього упокорення-виховання „обраного народу”, покарання його за невиконання Божої волі і як стихійні природні лиха, що спіткають людності й держави.

Так, наказуючи юдеям пильнувати Господні заповіді, Єгова (Ягве) нагадує їм, що „**І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом і годував тебе**

манною...”(Повторення Закону 8:3) За невиконання своєї волі Єгова (Ягве) проклинає „обраний народ” і насилає на нього людодіство та голод: „**І будеш ти їсти плід утроби своєї, тіло синів своїх та дочок своїх, що дав тобі Господь, Бог твій, в облозі та в утиску, яким буде гнобити тебе твій ворог.**” (Повторення Закону 28:53) Ще промовистіші причиново-наслідкові зв’язки запровадження голодоморів для юдеїв у Книзі пророка Єзекіїля: „**За те, що ви ворохобилися більше від тих поган, що навколо вас, й уставами Моїми не ходили, і постанови Моїх не виконували...(5:7) третина твоя помре від моровиці й загине від голоду серед тебе, а третина попадає від меча в твоїх околицях, а третину розпорошу на всі вітри, і витягну за ними меча!**” (5:12)

У Книзі Буття Йосип розгадує фараонів сон і радить створити продовольчий резерв, запобігаючи таким чином „семи літам голодних, що настануть у єгипетській землі”: „Нехай учинить фараон, і нехай призначить урядників над краєм, і нехай за сім літ достатку збирає п’ятину врожаю єгипетської землі. І нехай вони позбирають усю їжу тих добрих років, що приходять, і нехай вони позбирають збіжжя під руку фараонову, на їжу по містах, і нехай бережуть. І буде та їжа на запас для краю на сім літ голодних...” (41:34-36)

Отже, згідно з Біблією, за давньоісторичних часів навчилися і боротися з голодом у житті, і штучно створювати його під приводом непослуху духовно-політичній системі для упокорювання та покарання люду.

Які риси тоталітарного ладу у стародавній Юдеї фіксує Святе Письмо? За цим джерелом не можна вивчати історичні події в житті суспільства, але особливості духовного процесу в міфологічній формі – авжеж так. В юдаїзмі іменем розгніваного божества каралися щонайменші відхилення від його волі, будь-які ініціативи будь-кого з вірних, священників, пророків, царів: „Я – Господь, Бог твій, Бог задрісний, що карає провину батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, що ненавидять Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто виконує Мої заповіді”. (Повторення Закону 5:9-10) Для юдеїв запроваджувався **терор віровченням** – наведення жаху на весь народ за можливі відхилення від Божого промислу і за вияв вільнодумства.

У цьому й полягає смисл релігії лютого Бога Єгови (Ягве). На всю глибину всенародної трагедії цей смисл можна зрозуміти на прикладі долі першого й, водночас, останнього царя ізраїльського Саула, якому Єгова звелів убити Амаліка і вчинити закляття над усім, що його, і не змилосердитися ні над чим, але він виконав наказ не до кінця, оскільки змилосердився над Агагом та його худобою. У відповідь на такий непослух Єгова позбавив Саула царювання: „Бо непокірливість – як гріх ворожбитства, а свавільство – як провина та служба бовванам. Через те, що ти відкинув Господні слова, то Він відкинув тебе, щоб не був ти царем”, – сказав йому Самуїл. (Перша книга Самуїлова 15:23)

Цей епізод у змозі бути ключем для розуміння запровадженої священниками та жерцями-левітами духовно-політичної системи – старозаповітної теократії, а також суті суспільних відносин *за тоталітаризму в ідеалі* в усі часи. Відтак стародавні духовно-політичні фанати сформулювали в Повторенні Закону (Другозаконні, Второзаконні) не що інше, як **ідеальне визначення всеохопного, глобального тоталітаризму – філософію зла** передовсім для юдейського народу,

отож повели й відповідну політику терору щодо свого суспільства.

Стосовно юдеїв на практиці терор чинився з вимогою приносити в жертву Господові первонароджених від людей і худоби – убивати першу дитину чоловічої статі та первісток – ягнят, козенят і т. д. Безумовний послух Авраама виконати цей наказ Господа творці релігії постулювали для всього давньоюдейського народу, тобто надали йому принципового (загальнообов'язкового) значення: „І збудував там Авраам жертівника, і дрова розклав, і зв'язав Ісака, сина свого, і поклав його на жертівника над дровами. І простяг Авраам свою руку, і взяв ножа, щоб зарізати сина свого...” (Кн. Буття 22:9-10)

Сакралізований принцип дітовбивства – **системоутворювальний чинник тоталітаризму в ідеалі** у давній Юдеї, з примусовим запровадженням якого суспільне життя позбувалося своїх найголовніших особливостей: доброго розуму, здатності до самозахисту й опору незрозумілій тотальній силі, загальнообов'язкової моралі як регулятора людської культури. Інакше кажучи, від початку в синкретичній (нерозчленованій) єдності політики філософії зла виявилися її антиінтелектуальний, антиморальний, антисуспільний убивчий зміст і спрямованість на ліквідацію логічно-розумового, культурно-унормованого самокерованого суспільного життя як саморозвитку людської спільноти. **Примус фізичною силою (терором) до свідомого дітовбивства мав значення антисуспільної революції в давньоюдейські часи:** ламав хребта народові, клав його долілиць і перетворював на безумовного виконавця усіх наступних примусів злочинної духовно-політичної системи.

Мусимо наголосити, що дітовбивство у формі принесення жертви люгій вищій сутності характеризує не звичай юдейського народу, а сутнісні особливості політики філософії зла, яка велася, у першу чергу, проти цього самого народу. Проминули цілі епохи в його історії – у боротьбі за самовиживання, в обстоюванні добра, любові та всіх інших засад людського життя, засвідчені зокрема історичними та пророцькими книгами Старого Заповіту. Відтак привертає увагу той факт, що, за Біблією, скасування вимоги до юдеїв убивати своїх первонароджених дітей пов'язується з рішенням Господа взяти жерців-левитів замість кожного первородного серед Ізраїлевих синів: „І відділиш левитів з-поміж Ізраїлевих синів, і будуть левити Мої... бо вони дані, – Мені вони дані з-поміж Ізраїлевих синів; замість перворідного кожного з Ізраїлевих синів, що розкриває кожну утробу, узяв Я їх собі, бо Мій кожен перворідний серед Ізраїлевих синів, – серед людини й серед худоби...” (Числа 8:14-17)

Ця біблійно-міфічна подія проливає світло на концептуальний, програмово-плановий і керований характер давньоюдейського суспільного процесу загалом, зокрема на цілеспрямованість державотворення й формування управлінської верхівки – стану жерців-охоронців у Юдеї. За Господнім рішенням узяти левитів у благодійники для юдеїв постає завуальована (тобто латентна) політика тогочасної ідеологічної служби і читається вміння вже тоді здійснювати „історично-прогресивні” діяння з виховною метою. Це наука доконаного професіоналізму реальних, а не „божих” вершителей народної долі, котрі таким чином навчалися **керувати не лише суспільствами, а й суспільними процесами, їхнім розвитком: запрограмували події на далеку перспективу, заклавши основи тоталітарної державної політики і розподілу влади в ній на священницько-ідеологічну й**

охоронницьку служби та принципи взаємовідносин між ними. Самі ж творці латентної політики, священники, по суті приховалися за роллю жерців-левитів – виконавців цієї політики, що повною мірою відповідає суті філософії зла. У цій логічній точці, на етапі розвитку й удосконалення публічної латентності, очевидно, й зароджувалися спецслужби, а згодом – світові латентні структури – у лоні філософії зла.

Сформулюймо прихований задум. Під видимістю служіння Господові принесенням у жертву найсокровеннішого – першої дитини – поставити в залежність (духовну, політичну, психологічну і т. д.) увесь народ від жерців. Ось і формула прихованої роботи на очах усіх. Ставиться про людське око одна *мета*, утопічного, *ідейно-духовного порядку*, а реалізується насправді спільно з нею ще одна, *політично-практична*, яка й перетворює суспільство у керований тотальною силою механізм.

Така сама *публічно-латентна*, тобто *прихована на очах усіх*, і головна формула всеохопного тоталітаризму в ідеалі, яка узалежнює в усьому все живе і не живе од волі розгніваної верховної сутності, тобто дає можливість левитам нібито од імені Єгови на власний розсуд чинити що заманеться з живущим і не живущим. Отже, „старші народу свого” тероризували свій народ насамперед віровченням, підносячи ненависть до рівня верховної сутності та персоніфікуючи нетерпимість в образі Єгови-Ягве, творячи злого Бога для народу. Друга кривда логічно впливає з першої: вони від імені цієї сутності терором управляли вірними, не допускаючи інакюдумання, непослуху, тобто витворюючи теократію і розбудовуючи духовно-політичні структури в напрямку тоталітаризму в ідеалі. Наступна визначальна особливість цієї духовно-політичної течії полягає у *фактично прихованій (латентній) діяльності на очах усіх як своєрідній формі конспірації*. Адже справжні цілі жерців невідомі, у їхньому середовищі складався і вдосконалювався культ таємниці. Лише на підставі історичного досвіду ХХ століття доходимо висновку, що головною метою в функціонуванні латентних структур од найдавніших часів до сьогодні було і є керувати племенами, спільнотами, державами зброєю такого арсеналу: найголовнішими засобами обдурювання та наведенням жаху – терором. Тероризування голодомором слід розглядати як убивчий метод управління тими, хто вижив і став носієм наслідків масового вимирання. Убивання, жахання, голодування – засоби керування.

Такі початкові зауваги вступу до голодоморознавства. Лиха „наука” стародавнього тоталітаризму всесвітньо відомого ефекту досягла в теорії більшовиків у Росії і в конкретно-історичній практиці більшовизму оприлюднила левитсько-фарисейську генетику. Головна формула тоталітаризму в ідеалі реалізувалася у світовому обширі на одній шостій частині земної кулі – у формі радянської комуністичної теократії, в якій роль нетерпимого до інакомислення Бога відіграла ідея комунізму, а комуністична ідеологія та програми будівництва утопії на землі посідали місце релігії. Старозаповітні установки лягли в основу організації життя радянського народу і входили в його плоть і кров, вишиковуючи вождів і вождиків, увесь управлінський апарат, витворюючи з підданих рабів. Терор діяв як метод народо- й державотворення. У трагедії українських голодоморів ХХ століття опредмечується внутрішня логіка більшовизму і виявляються його основи, закладені левитами та фарисеями тисячі років тому.

Після перевороту 1917 року більшовики повели так звану політику живота – упокорювання примусом до недоїдання і голодування, життя в обріз, з метою досягнення безумовного послуху тоталітарному режимові та беззастережного управління підвладними. Така політика застосовується щодо конкретних осіб, окремих верств населення та народів з доісторичних часів до сьогодні, а вперше фіксується в Біблії і виводиться з т. зв. формули Єзекіїля, згідно з якою цей пророк за наказом Єгови мусив харчуватися випеченим „на кавалках людського калу, перед їхніми очима” (Кн. Пр. Єз. 4: 12), але після препросин одержав дозвіл пекти свій хліб на „товарячому гної” – кізяхах. Змістовність „формули” полягає у регламентуванні їжі цього особливо „довіреного” стародавньої тоталітарної системи („буде вагою двадцять шеклів на день, час від часу будеш це їсти. І воду будеш пити мірою, шоста частина гіна...” (Там само, 4:10-11) та, водночас, у публічному осоромленні його „перед їхніми очима”. Покарання голодом у тій системі – крайнє вираження „політики живота” за непослух перед Господом, тобто перед політичною системою, від імені якої виступали священики та жерці-левити: „Коли Я пошлю на них злі стріли голоду, що будуть нищівними, що пошлю їх понижити вас та примножу голод на вас, то Я зламаю вам підпору хліба...” (Там само, 5:16)

Повторно назвемо ще одну „формулу” – голодомору та людодства з Біблії, що, як уже йшлося, вживається як засторога щодо юдеїв, котрі не слухаються Господа: „І будеш ти їсти плід утроби своєї, тіло синів твоїх та дочок твоїх, що дав тобі Господь, Бог твій в облозі та в утиску, яким буде гнобити тебе твій ворог...по всіх твоїх брамах.” (Повторення Закону 28:53-55) Ця „формула” й реалізувалася відповідно до формулювання після перевороту 1917 року та встановлення на левитсько-фарисейських засадах новітнього – більшовицько-радянського – тоталітаризму протягом 1921-1923, 1932-1933, 1946-1947 рр. за українською етнічною ознакою у середовищі українського селянства і призвела до людодства та масової загибелі від голоду мільйонів українців.

Можливість виморювання народу голодом закладена в самій ідеї боротьби з приватною власністю як нібито найбільшим суспільним лихом: оголошуючи бій цьому людському інституту і позбавляючи селянство його власності – забираючи хліб та забороняючи його обмінювати і ним торгувати, – більшовики призупиняли кровообіг економіки і зупиняли дихання життя. У цьому й полягає публічна латентність – прихованість на очах усіх „соціалізму за Марксом” як осмислена форма народобивства, а не помилка, непорозуміння чи фатальне заблудження. Ідея боротьби з приватною власністю була гранично зрозумілою і відкидалася суспільством, але нав’язувалася йому силоміць тотальним терором та демагогією.

Творення першого голодомору 1921 – 1923 рр. в Україні в поняттях більшовицької термінології фіксувалося через посередництво іншоназивання як публічне приховування справжніх намірів організаторів голоду. На словах не ставилися завдання виморити голодом українських селян, а віддавалися накази і спускалися плани щодо хлібозаготівлі у голодуючій місцевості, класової боротьби з „дрібнобуржуазною стихією”, допомоги голодуючим у Поволжі тощо – на відміну від прямих погроз давнім юдеям у Біблії винищити їх голодом за непослух Господові. Це й становило **методологічну основу більшовицького геноциду проти українського народу, а нині є ключем для розуміння специфіки**

запрограмованості та здійснення його. У поняттях більшовицької термінології сам факт голодоморів не вловлюється і розпливається в нагальних „чергових завданнях радянської влади”, що й засвідчує публічно-латентну (приховану) її природу.

РСДРП (б) взялася до виконання свого головного завдання соціально-економічної програми – будувала соціалізм! – з перших днів державного перевороту, повівши боротьбу з приватною власністю у життєво найважливішій і щонайчутливішій для суспільства сфері живого руху товарів: заборонивши вже 10 листопада 1917 року так звану спекуляцію, тобто обмін та продаж передовсім продуктів харчування, а згодом запровадивши „хлібну монополію” – заборону селянам продавати будь-кому власний хліб і змусивши їх віддавати його державі безплатно під непевні зобов’язання поставити навзамін промислові товари. Перепинивши у сфері торгівлі та обміну живий рух продовольчих і непродовольчих товарів, функціонування економіки, спецслужба-партія РСДРП(б) викликала зумовлений (запланований) **таким чином** голод у тих містах та місцевостях, де взяла владу у свої руки і здійснила свою політику, тобто у столицях Петербурзі і Москві та в північних губерніях країни.

Так чи не вдруге після проголошення Другозаконня та запровадження сакралізованого дітовбивства у формі неодмінного принесення в жертву первородних чоловічої статі Єгови (Ягве) для юдеїв **повторився терор віровченням у конкретно-історичних умовах комуністичної теократії на теренах поверженої Росії і вперше у світовій історії розпочався терор у сфері власності з метою ліквідації її як феномена культури і цивілізації, що, як і примус до кривавої жертви (сакралізованого дітовбивства), набуло значення антисуспільної революції.**

Під публічно-латентними гаслами соціалістичної революції та нібито прогресивних перетворень у житті по суті повелася боротьба з основами культури та цивілізації – головними набутками всієї історії людства. Новітня історія затребувала майже три чверті століття для розсекречування ідеї ліквідації приватної власності у процесі реалізації її в Україні, Росії, інших республіках СРСР та країнах соціалізму. **Марксистсько-ленінська більшовицька термінологія** правила за іншоназивання (публічне приховування) ідей руйнівного характеру у головних сферах життєдіяльності суспільства. Завдяки іншоназиванню (інакомовленню) при послуговуванні цією термінологією на словах ставилися завдання революційно-творчі, які в дійсності виконувалися як руйнівні й убивчі для суспільного життя. Реальний зміст марксистсько-ленінської більшовицької „науки” виявився і розсекретився та набув предметно-доконаного характеру на матеріалі тоталітарного досвіду ХХ ст. з розвалюванням Радянського Союзу, розпадом так званого соціалістичного табору, відмовою будувати комунізм у всьому світі та суспільно усвідомленою потребою в докорінних реформах.

Отже, намагаючись з’ясувати характер і спосіб діянь більшовизму, ми, хоч-не-хоч, вступаємо в сферу публічно-латентної діяльності з її специфічною методологією, вельми відмінною від наукової методології здорового глузду. Більшовики запроваджували недоїдання, голодування, голодомори запрограмовано і планово, а здійснювали організовано, під контролем не як відкрито голодну політику, а як „чергові завдання радянської влади”. На

очах усіх, тобто публічно-латентно. Не поєднувані, на позір, поняття-антоніми публічності (відкритості) і латентності (прихованості, утаємниченості) в одному словосполученні „публічна латентність” характеризують суспільне явище, яке зародилося у прадавні часи і впродовж історії людства розвивалося як метод керування суспільствами. **Публічна латентність – прихованість на очах усіх, тобто іншоназивання, інакомовлення, незрозумілі для непосвячених. Йдеться про привнесення у відкриту політику потаємних методів діяльності й непомітне маніпулювання людськими масами у глобальному обширі.**

1917 року в планетарному масштабі, по суті, повторилося те, що відбувалося як тривалий історичний процес у Передній Азії і засвідчено книгами Старого Заповіту, – встановлення тоталітаризму на левитсько-фарисейських духовно-політичних засадах, тобто в ідеалі, методами войовничої антидуховності, всеохопного терору, крайньої демагогії та іншоназивання (інакомовлення). У такому самому „букеті зла”, як і три тисячі років тому у Палестині, терор голодом у Росії став складовим елементом всеохопного більшовицького терору. Організаторами голодоморів були творці і функціонери терористично-тоталітарної системи.

Отже, більшовики не сповіщали, що запроваджують голод, і на словах будували соціалізм. Уголос виголошувалися революційні фрази: „боротьба зі спекуляцією і саботажем”, „продрозкладка”, „воєнний комунізм”, „хлібна монополія” – а люд вмирав від голодної смерті. У Росії 1918 року відбулося 245 великих селянських повстань у відповідь на більшовицьку політику пограбування і розбою. В Українську Народну Республіку ця політика прийшла разом з окупацією спершу на початку, а потім наприкінці 1918 року і викликала селянські повстання 1919 року в усій Україні.

VIII конференція РКП (б) в грудні 1919 року вирішила провести хлібозаготівлю продрозкладкою і в Україні. В заключному слові „вождь” сказав: „Тепер питання стоїть так: чи потрібен нам блок з українським селянством, чи потрібна нам така ж політика, яка потрібна була в кінці 1917-го року і протягом багатьох місяців 1918-го? Я заявляю, що потрібна...”¹

Відтак наприкінці 1919 року почала діяти Особлива продовольча комісія Південного фронту, яка вилучала продукти харчування для потреб не лише війська, а й робітників Донбасу. 11 січня 1920 року знову запроваджувалася хлібна монополія. В лютому 1920 року почав діяти закон про хлібну розкладку, згідно з яким передбачалося вилучити 160 млн пудів хлібних „надлишків” в українського селянства.

На Україну знову насувалося лихоліття. Вирощуючи хліб упродовж тисяч років існування цивілізації, українські хлібороби не знали, що коять „державний злочин”, не віддаючи його задарма, а продаючи, тобто „спекуючи” – за марксистсько-ленінською термінологією. Тож, дізнавшись, що вирощену продукцію заборонено продавати, не схотіли засівати одержані земельні наділи – і посівні площі невблаганно скорочувалися. Руйнівна дія ліквідації приватної власності означилася і розсекретилася одразу ж: в охоплених війною 1919 року місцевостях (Одещина, Київщина, Донеччина, Катеринославщина, Волинь, Поділля), де відбувалися головні військові дії, у 1920 році посіяли більше, ніж там, де був відносний мир (Чернігівщина, Полтавщина, Харківщина), але більшовики діяли тактикою воєнного комунізму і виконували план хлібозаготівель та суцільної конфіскації продовольства.

Навесні 1921 року ленінський уряд уже визначився з відмовою від воєнного комунізму у Росії як згубного для економіки, але продовжив його злочини в Україні і скасував аж після жнив. Продрозкладка за кілька місяців і довела Україну до першого голоду, який розпочався з переджнив'я. Історики називають промовисту подію, котра засвідчує голодний стан українців у жнива: 21 липня 1921 року бійці Нестора Махна зібралися на останню нараду в с. Ісаївка Таганрозького повіту, щоб вирішити, в якому краї воювати з більшовиками. Але селянська бойова активність в умовах голоду різко впала і не дала продовжити боротьбу з нелюдами, тож замість рейду по донецьких та поволзьких степах Нестор Махно вирушив на захід у вигнання. У війні з українським народом більшовицько-радянський тоталітарний режим використав терор голодом і домігся спаду всенародного опору. Економічна політика більшовизму полягала в утримуванні на голодному пайку всього населення країни, але з особливою жорстокістю вона велася щодо визнаної „житниці Європи” – України та українського селянства.

Наступний етап цієї злочинної антинародної політики полягав у характері визначення та стягнення продовольчого податку нібито на законних підставах і фактичному плануванні голоду в селі завдяки завищенню даних про одержаний врожай. Виробництво хліба скоротилося більш ніж удвічі порівняно з довоєнним рівнем: якщо напередодні Першої світової війни середньорічний валовий збір зерна в Україні становив 1, 7 мільярда пудів, то в 1920 році він склав усього 768, 5 млн пудів. Звісно, далася ознака посуха влітку 1921 року, від якої постраждала половина врожаю радянських республік, зокрема у степових південних та частково у лівобережних землях УСРР. Але становище було не катастрофічне: на Правобережжі зібрали високий урожай, а на Чернігівщині він перевершив довоєнний рівень. Катастрофу творила ленінська більшовицька політика, її тон задавав сам „вождь”.

По суті офіційне визначення українського врожаю 1921 року в межах 430 млн пудів мало ознаки важкого державного злочину антинародної спрямованості: ця цифра взята навмання як середнє арифметичне між даними ЦСУ РСФРР (633 млн пудів) і даними ЦСУ УСРР (276, 6 млн пудів). Насправді ж, за свідченням наркома земельних справ України І. Клименка, того року Україна виростила всього 200 млн пудів зерна. Отже, неправдивою статистикою ленінська політика організувала голод. У цій справі в Росії більшовики вже набили руку і мали досвід. У доповіді про продовольчий податок, у квітні 1921 року, „вождь” визнавав зі знанням справи: „...ті жертви, які витерпіли за цей час робітничий клас і селянство, були, можна сказати, надприродними. Ніколи такого недоїдання, такого голоду, як протягом перших років своєї диктатури, робітничий клас не зазнавав”². Відтак, вочевидь, маємо розуміти, що „політикою живота” воля робітників була вже зламана, тепер стояло завдання зламати опір бунтівливих українських селян.

Усі голодомори в Україні організувалися за однією схемою – „забрати хліб, якого немає”. Нереальний план хлібозаготівель неодноразово змінювався. Спершу план збирання продовольчого податку в УСРР політбюро ЦК РКП (б) затвердило на ранковому засіданні 29 липня 1921 р., за пропозицією В.Леніна, в обсязі 120 млн пудів, втім скасувало це рішення того ж таки дня увечері, оскільки політбюро ЦК КП(б)У гарантувало „продподатку 100 млн пуд. хліба реальних плюс

20 млн збору за податок і 10 млн пудів товарообміну”. Восени 1921 р. план був зменшений до 95 млн, а на початку 1922 р. остаточно затверджений в обсязі 81,5 млн пудів. Фактично ж у республіці було зібрано 74,9 млн пудів зерна. Це і є схема „забрати хліб, якого немає”: за планом 120 млн пудів при вирощених 74,9 млн пудів зерна.

Документи колоніального становища уярмленої України пропонуємо розглядати як мандат на ведення справедливої національно-визвольної боротьби українського народу зі злочинною владою усіма можливими формами і засобами до повної і цілковитої перемоги - з економічним і політичним більшовицьким бандитизмом як загрозою цивілізації і культурі. Всі ухвали щодо оподаткування українського села приймалися під тиском кремлівської верхівки, „відповідна частка відчуженого за продподатком зерна визначалася потребами Російської Федерації”³. **Долею українського народу порядкували кримінально-політичні злочинці:** „Встановити кількість хліба, яку Україна зобов’язалася дати Росії, як мінімальну в 30 млн пуд. *навіть на шкоду власному забезпеченню*”. Цю постанову за пропозицією заступника Наркомпроду РСФРР прийняло політбюро ЦК КП (б)У у вересні 1921 року. Так оберталася на практиці соціал-демократична (соціалістична) демагогія про соціальну справедливість – крайньою соціальною несправедливістю за національною ознакою та розпалюванням національної ворожнечі між народами. Під видимістю „революційних” перетворень в основі більшовизму – і в теорії, і на практиці – насправді закладений **кримінал на порушення здорового глузду, основ суспільного життя і норм культури.**

Жнива національно-визвольних змагань розпочиналися восени 1921 року справжнім голодом в Україні. Йому передувало „Звернення до селян України” Голови Ради Народних Комісарів В. Ульянова (Леніна):

„Правобережна Україна в цьому році збрала прекрасний урожай. Робітники і селяни голодного Поволжя, які переживають тепер лихо, небагато чим слабше, ніж жахливе лихо 1891 року, чекають допомоги від українських землеробів. Допомога потрібна швидка. Допомога потрібна велика. Хай не лишиться жодного землероба, який не поділився б своїм надлишком з поволзькими голодуючими селянами, яким нічим засіяти полів.

Хай з кожного повіту, забезпеченого хлібом, пошлють хоч би двох-трьох виборних від селян в Поволжя, щоб відвезти туди хліб, щоб на власні очі побачити розміри лиха, нужди, голоду, щоб, повернувшись, розповісти своїм землякам про необхідність спішної допомоги”⁴.

Таким чином, під видимістю боротьби з голодом у Поволжі та гаслами інтернаціональної допомоги фактично програмувався голодомор у вже й так голодних українських селах і провокувалося українсько-російське протистояння на перспективу. Організаторська роль у творенні українського голоду належала „керівній і спрямовуючій” Російській комуністичній партії (більшовиків) та Раді Народних Комісарів – авторам і провідникам злочинної внутрішньої і зовнішньої політики. Спершу вони організували голод у російському селі на початку 1921 року: „Російські селяне і німецькі колоністи в округах, обнятих голодом, кажуть, що теперішній голод в Росії є вислідом большевицьких реквізицій збіжжя і худоби, які в заміну не давали нічого. Часті реквізиції змусили селян до обмеження

управи ріллі, а коли все збіжсе, яке було, зареквіровано, селяни лишилися без збіжжа і не мали чим обсіяти поля. Відтак посуха причинилася також в певній мірі до голоду, хотя й люди над Волгою вже в січні т. зн. перед посухою умирали з голоду. Що осталося по реквізиціях, те забрали жовніри для себе”⁵.

Як і російських селян у Росії, ця політика спровокувала українських селян в Україні не повністю засівати площі в 1922 році, внаслідок чого недосів на півдні був дуже великий: 14, 4 проти 17, 1 у 1921-му і 19 млн десятин у 1916 році. До недосіву на півдні долучився черговий неврожай від посухи, яка охопила територію, щоправда, на третину меншу, аніж попереднього року.

Однак лютувало не стихійне, а рукотворне лихо – валовий збір зерна українського степу втричі перевищив рівень 1921 року і не давав підстав для поширення масового голоду. О. Мовчан зазначає, що „врожай на Правобережжі і Лівобережжі республіки, що сягав 699 млн пудів зерна, давав змогу не тільки задовольнити потреби неврожайних губерній республіки, а й вивезти за її межі 15 млн пудів”⁶. За таких обставин ленінський уряд не „розгубився” і вдався до неординарного розв’язання питання: вирішив просто вивезти хліб з України, наказавши керівництву УСРР поновити перерваний Першою світовою війною хлібний експорт й оприлюднивши свій нелюдський намір перед світовою громадськістю на міжнародній економічній конференції в Гаазі, що відбувалася в червні–липні 1922 року.

Кримінал у політиці ввійшов у раж голодної смерті: з доведеної до вимирання України тільки з серпня 1922 по січень 1923 року у східні регіони було відправлено 9 млн пудів і 13, 5 млн пудів зерна відраховано на експортні ресурси. Цьому злочину не змогли завадити ні протести представників урядових кіл та громадськості Заходу, ні тим більше вимоги радянських працівників із Півдня України.

„Відновлення хлібного експорту” – черговий приклад іншоназвання запроваджуваного голоду з метою публічної конспірації та уведення в оману членів партії, усього народу та світового співтовариства. Не лише іноземних представників та рядових членів більшовицької партії, а й високих посадовців та воєначальників збивала з пантелику демагогія марксизму-ленінізму і не давала запідозрити в самій постановці питання свідомого курсу на виморювання люду. Злочинний курс розсекречувався голодом і смертю мільйонів жертв нелюдської політики.

В атмосфері тотального військово-політичного та економічного терору усією можливою потугою тоталітарної держави опір учинила сама природа українського народу, виявивши волю до життя і виживши й за цих обставин. Українці втратили 2 500 000 жертв у голодомор 1921 – 1923 рр., і звісно ж, боролися – вели мову з радянською владою через дула зброї (за висловлюванням Л. Троцького на XV конференції ВКП (б) (1926 р.).

„Значній частині селян у посушливих губерніях все ж таки вдалося вижити завдяки забою худоби, яка у них залишилася, споживанню зерна та іншого посівного і посадкового матеріалу, який навесні влада видавала для сівби; завдяки індивідуальним закупівлям зерна в урожайних губерніях; завдяки тому, що частина зерна була захована, й реквізитори не змогли його знайти і вилучити; завдяки іноземній допомозі. Все це комісари взяли до уваги і вжили найенергійніших

заходів, аби під час голодомору 1932-1933 рр. перекрити ці джерела виживання українських селян”⁷, – підбиває підсумки дослідник голодоморів, доктор фізико-математичних наук, професор Анатолій Кіндратенко (псевдо – Андрій Куліш). Голод і голодна смерть стають невідминними і звичними супутниками будівництва нового суспільного ладу, який боровся з приватною (людською) власністю в суспільному господарюванні, традиційним укладом життя, християнською вірою і предковичними цінностями народної культури.

Антинародна за спрямованістю і кримінальна за характером марксистсько-ленінська більшовицька політика проголошувалася нібито від імені трудового народу, але велася з самим народом і називала його історично необхідний опір „політичним бандитизмом”. Відтак постає запитання: **у якій тривалій історичній практиці, коли й від кого перейняли більшовики-ленінці оковамилювання (інакомовлення) лютого обдурювання в супроводі нещадного терору, що повели його від початку жовтневого перевороту в Петрограді?** Відповідь закорінена в тисячолітній історії левитсько-фарисейської духовно-політичної традиції, зокрема за останні століття – в діяльності ілюмінатів у Німеччині та якобінців у Франції, масонських лож та інших таємних організацій у світі.

Більшовицька верхівка у Кремлі знову заговорила мовою широкомасштабної провокації з народом наприкінці 1927 року, а вже в січні 1928-го відновила продрозкладку і запровадила хлібозаготівельний план для України в обсязі 265 млн пудів. Сам факт повернення до випробуваного методу творення голоду в 1921–1923 рр. і характер вимоги Кремля до українського радянського уряду „розверстати” за одну добу для кожної округи та кожного села мінімальні січневі завдання – а це немисливо зробити з розумом у такий термін – створювали атмосферу тотального економічного та політичного терору і запроваджували його. Задум чергового голоду приховувався від початку в самій ідеї безневинних, на перший погляд, хлібозаготівельних планів і „твердих завдань” для кожного господарства як умови виконання цих планів: затіваючи знов убивчу провокацію, уряд пограбування і розбою спілкувався з народом неймовірно публічно-латентною (езоповою) мовою марксистсько-ленінської соціально-економічної політики. Неймовірність полягала в тому, що при втіленні цієї політики в життя народ масово вмирає, а факт голодомору не виголошується вголос і фіксується у формі іншоназивання (інакомовлення). Такий спосіб спілкування „керівної і спрямовуючої” партії з суспільством характеризує її як спецслужбу на очах усіх з утаємниченими і невідомими програмами – знаряддя в руках ще глибше законспірованих світових латентних структур, які й були справжніми ініціаторами заснування цієї „партії нового типу” та її людиноненависницької політики.

„Рішення про проведення людомору не могла прийняти одна особа, бо на той час не було керівника, який мав би таку владу. Таке рішення не могло прийняти і політбюро компартії, бо там були не євди, що цього не зрозуміли б, отже, виникла б дискусія, яка неодмінно вийшла б на широкі кола комуністів, – міркує Анатолій Кіндратенко. – Зважаючи на мотиви та спрямованість людомору, рішення про його проведення прийняв якийсь таємний сіоністський центр з досить вузьким колом осіб, якому підкорились керівники державних органів, у чийх руках була влада: ОГПУ (Менжінський); компартія (Сталін); Раднарком

(Молотов). При цьому Менжинський, його заступник Ягода та Л.Каганович швидше за все були членами цього центру, Молотов міг бути, якщо прийняв юдаїзм. Зважаючи на кадрову політику Сталіна в апараті компартії та його послідовну боротьбу з "троцькістсько-зінов'євським блоком", а також на ту обставину, що він не був чистокровним юдеєм, напевно чи він входив до його складу"⁸.

Виконання директив цієї політики надійно забезпечував механізм тоталітарного ладу в ідеалі, відтвореного в СРСР в конкретно-історичних формах на левитсько-фарисейських засадах стародавньої Юдеї. Замислімося, що і як чинила ця спецслужба-партія з українським народом через десять років після свого кримінального перевороту в Петрограді.

Професор Кіндратенко (Андрій Куліш) вважає, що „рішення про вимордування українців голодом було прийнято не пізніше середини 1929 р., можливо, навіть 1927 р. Адже, щоб здійснити таку грандіозну, нечувану до цього в історії акцію, необхідно було провести велику попередню підготовчу роботу:

– перестріляти або заслати до концтаборів усе українське національне духовенство (1927-1931 рр.) та значну частину української еліти (близько 120 тисяч) (процес СВУ, 1929-1930 роки) і тим самим примусити решту, що вижила, замовкнути під страхом терору;

– розорити, перестріляти або вислати найталановитіших та найактивніших хліборобів, які могли б очолити опір масовому людинобивству (розкуркулення та депортації, 1929-1931 рр.);

– позбавити селян засобів для існування, загнати їх до колгоспів (1929-1931 рр.)”⁹.

На виконання обіцяного економічного і політичного терору „ще 2 грудня 1927 року на XV з’їзді ВКП (б) була визначена програма голодомору 1932-1933 років та її завдання, які вирішувались в 1928-1931 роках і поступово вели до знищення селянства в Україні як бази опору української нації окупаційній владі”¹⁰.

1928 року хлібозаготівлі в Україні розпочалися в супроводі репресій, фізичного та морального знущання з селян. „За невиконання так званого твердого завдання їх позбавляли власного помешкання, худоби, землі, реманенту, господарських будівель, зерна, засобів до існування взагалі. Селян засуджували як кримінальних злочинців за невиконання обсягу хлібозаготівель, що неухильно збільшувалися. Уряд УСРР, аби вислужитися перед своїми московськими покровителями, запевняв їх у невичерпних можливостях республіки. Зокрема, 28 квітня 1928 року голова Раднаркому України В. Я. Чубар доповідав В. М. Молотову про те, що Україна, „згідно з нашою розверсткою по округах” спроможна дати навіть 272 млн пудів”¹¹.

А насправді навесні 1928 року селяни вже голодували у деяких районах на півдні, доведені до зубожіння хлібозаготівлею силоміць. Саме „упродовж 1928 – 1929 рр. було сформовано і водночас апробовано механізм творення майбутнього голодомору, – зазначає В. Марочко. – Відбулася своєрідна генеральна репетиція української трагедії, основними причинами якої стали – колективізація, хлібозаготівлі, розкуркулювання, масові репресії. Саме ці злочинні методи командно-адміністративної системи знекровили селянське господарство, позбавили його національної самобутності, призвели до голодомору”¹².

Чи можна вважати причиною голоду колгосп, тобто конкретну сільськогосподарську артіль як форму господарювання? – ставить питання В. Марочко і міркує так:

„Дехто з дослідників висловлюється однозначно: так, можна. Проте не слід ототожнювати суцільну колективізацію з самою формою колективного господарювання. Колгоспи, враховуючи їх рутинний матеріально-технічний стан і кріпосницький внутрішній розпорядок, не зменшили обсягу виробництва зерна порівняно з 20-ми роками. Україна мала достатньо хліба, щоб нагодувати свій народ. **Не колгоспи призвели до голоду, а продрозкладка, яку вони виконували. Колгоспи були своєрідною формою масового вилучення зерна, а суть хлібозаготівель становила саме „розверстка”.** Задля цього була вигадана дворазова система оплати праці в колгоспах за вироблену кількість трудоднів: аванс і повний розрахунок наприкінці року. Двічі на рік селянин мав одержувати символічну плату, а в голодні роки її свідомо затримували у багатьох колгоспах України. Наприклад, у січні 1931 року з 271 району, що надіслали до Наркомзему УСРР дані про наслідки розподілу хліба на трудодні, лише 90 остаточно завершили його. У травні 1932 року 16% колгоспів Вінницької, 28% Київської і 15% Харківської областей не розраховалися з колгоспниками... В березні 1933 року 48% колгоспів України... не розраховалися з колгоспниками, тобто не видали хліба на вироблені ними трудодні. Розрахунки затримували цілком свідомо, відповідно до постанови уряду. Отже, мільйони селян залишилися без хліба”¹³.

Хлібозаготівлі не обмежувалися централізовано спущеними планами, а доповнювалися іншими формами вилучення зерна, тривали до зими, а то й наступної весни і забирали увесь урожай в колгоспах. С. Кульчицький покликається на промовистий лист „всеукраїнському старості” Г. Петровському голови колгоспу „Колос” Високопільського району Херсонської області І. Колотуші в листопаді 1931 року: „Як голова переконливо прошу Вас роз’яснити мені, що далі робити, чи від держави буде яка допомога? Бо доводиться розпускати колгосп і всіх колгоспників направити у промисловість, тому що іншого виходу я вже не бачу. Поясніть мені, чи така політика партії в розумінні вивозу всього хліба або ж це викривлення лінії партії на місцях...”¹⁴ Дослідник аналізує становище на селі, спровоковане владою – і пригадується мимоволі, як жахав французьких селян привидом голоду (звинувачуючи французьку монархію у спекуляції хлібом, запровадженні хлібної монополії та доведенні селянства до голодного стану, буцімто організованого старою монархією) паризький журнал „Moniteur Universel” у 1789 році: „Сказати б, що хмара розбійників спустилася на державу, щоб поділити її, але цими розбійниками були сам уряд і його агенти”¹⁵. **Через майже півтора десятиріччя урядові розбійники левитсько-фарисейської духовно-політичної вички під личиною більшовизму вигублювали Україну насправді, а не в уявній (віртуальній) дійсності.** Так в атмосфері комуністичної теократії завдяки механізму тоталітарного ладу в ідеалі організовувався і творився геноцид українського народу.

Визначальною обставиною організованого голодомору 1946-1947 рр., очевидно, слід вважати звитяжний характер боротьби усього тодішнього радянського народу у Великій Вітчизняній війні, з якої він вийшов переможцем над

фашистською Німеччиною, відчув себе творцем своєї долі, отже самоствердився як суб'єкт історії і становив зрозумілу небезпеку для свого нещадного тоталітарного режиму, що вимагав цілковитого підпорядкування, а не усвідомленої громадянської величі. Саме тому для багатьох героїв Другої світової шлях із фронту прослався в концтабори ГУЛАГу в'язнями, а не переможцями додому: сталінський тоталітаризм вдавався до превентивних заходів і дбав про самозбереження. Проведення третього за чверть століття організованого голоду в Україні диктувалося, ймовірно, у першу чергу саме цією, а не якоюсь іншою обставиною. Незважаючи на безперервний державний терор, який вівся від 1917 року, – голодомори, депортації, розселяння, репресії – український народ не зламався, вистояв і виявляв волю до життя, а в західноукраїнському краї не припинявся збройний опір окупаційній системі – розгортався національно-визвольний рух. Задум „виховного” голодомору виношувався у кремлівських кабінетах, умови здійснення його готувалися в житті.

Очевидно, така логіка тоталітаризму: зумовлювала черговий терор голодом сама тоталітарна природа радянського державного ладу, який народився і становився в ході проведення голодоморної політики, тому для самоствердження своєї культивованої непохитності повторював уже пройдений шлях. Чому саме в Україні – питання відкрите й на часі.

В соціально-економічній царині для проведення голодомору існували всі умови (на відміну від 1921-1923 та 1928-1933 років, коли земля і сільськогосподарський капітал належали власникам, і їх ще треба було „експропріювати”): колективізоване й одержавлене радянське село вже не розпоряджалося своїми багатствами і було покірне волі можновладних верхів. Вирішальне значення для ленінсько-сталінської „соціально-економічної формації” мала гранично низька продуктивність праці в колгоспній економіці, створеній і керованій примусом тоталітарної системи. Тому головну частку сільськогосподарської продукції продовжували виробляти селяни на невеликих присадибних ділянках, а не в колгоспно-радгоспному секторі, який відігравав провідну роль тільки у виробництві зерна і технічних культур. Таке парадоксальне становище склалося від початку колективізації, було характерне для всього колишнього СРСР і зберігалося до кінця існування цієї країни та ліквідації колгоспної системи в 90-ті рр. ХХ століття.

Крайній ступінь експлуатованості села – аж до межі його біологічного виживання побільшували й інші численні злочини державної політики, передовсім символічна оплата (фактична неоплата) праці колгоспників за вироблені трудовні (на колгоспному полі) і непомірні та непосильні податки на їхні присадибні ділянки. Вирощений хліб у колгоспів відбирався і вивозився, а за виконану працю колгоспники одержували на трудовень інколи по 150–200 г, тобто кілька десятків кілограмів зерна для сім'ї на рік. У середньому 1946 року українським колгоспникам було нараховано на трудовень по 257 г зерна і 64 копійки грошей.

Феномен радянської колгоспної економіки як, очевидно, останню грань експлуатованості господарювання вигідно відтінює і дохідливо ілюструє та обставина, що в 1946–1947 рр. українців із найродючіших у світі, але колективізованих

чорноземів рятували малородючі й гористі, але неколективізовані землі Західної України, де, до того ж, не припинялася національно-визвольна війна з радянською владою. Рятівне значення неколективізованого західноукраїнського краю для голодного колективізованого радянського села розкриває секретна доповідна записка від 21 серпня 1946 року сільгоспвідділу ЦК КП (б) У про заходи щодо боротьби з перевезенням хліба із західних областей України.

Фактично у 1946–1947 рр. суть соціально-економічного становища в Радянській Україні повторювалася після 1921–1923 та 1932–1933 років усього-навсього в новітніших конкретно-історичних формах і так само полягала у призупиненні функціонування сільської економіки – забороні торгівлі та живого руху продовольчих товарів:

„1. *Заборонити* колгоспам, колгоспникам і одноосібним господарствам усіх районів області *продаж і обмін* зерна, соняшника, борошна та печеного хліба до повного виконання планів здачі хліба та соняшника державі.

2. Встановити, що продаж колгоспами, колгоспниками і одноосібними господарствами хліба та соняшника може проводитись лише з *дозволу Ради Міністрів УРСР після виконання, по кожному зокрема району в цілому, встановленого плану* здачі державі зерна, соняшника (обов'язкова поставка, повернення позик, натуроплата за роботи МТС), а також засипки колгоспами насінневих і мінімальних фуражних фондів”¹⁶.

Таке рішення виконкому Кіровоградської облради депутатів трудящих від 5 липня 1947 року про заборону колгоспам, колгоспникам та одноосібним господарствам продажу й обміну зерна, соняшнику, борошна та печеного хліба до виконання плану здачі зерна державі з урожаю 1947 року множилося й іншими радами і продовжувало та посилювало голодомор. За висновками О. Веселової, „третій радянський голод у зруйнованій і згорьованій післявоєнній Україні, як і голодомор 30-х років, був штучним, рукотворним. Його призвідцями-творцями були державна комуністична партія, уряд тоталітарного СРСР, на чолі яких стояв диктатор Й. Сталін. *Позбавлення населення продуктів харчування шляхом запланованого вилучення хліба, іншої сільгосппродукції через непосильні хлібозаготівлі та податки, невидача колгоспникам заробленого тяжкою працею на трудовні, зняття з централізованого забезпечення хлібом за картками сільських жителів, утриманців і дітей, уразливе, кривдне ставлення вищої влади до селян-хліборобів, які перебували під постійним репресивним тиском – основні причини голодомору*”¹⁷.

На додачу до заборони обміну й торгівлі хлібом – як неодмінних складових політики творення голоду – 1946 року фактично поверталися ще й більшовицька *продрозкладка та злочинне вилучення сільгосппродукції у селянства* – не тільки продовольчого, а й насінневого зерна та всієї картоплі. І все-таки, за результатами тотального державного терору хлібозаготівельний план був виконаний усього на 62, 4% – Україна не могла віддати те, чого не мала, і це добре знали в Кремлі. Це й спонукає до висновків, що **саме тотальний державний терор був головним і цілеспрямованим завданням нереального хлібозаготівельного плану, непосильних податків, ”невидачі колгоспникам заробленого тяжкою працею на трудовні, зняття з централізованого**

забезпечення хлібом за картками сільських жителів, утриманців і дітей, уразливого, кривдного ставлення вищої влади до селян-хліборобів, які перебували під постійним репресивним тиском”.

Головні висновки: запровадження спланованих голодоморів в Україні пов’язане з історичною специфікою організатора-виконавця – СДРП(б)–ВКП(б)–КПРС – як підставної спеціалізованої організації (служби) левитсько-фарисейської духовно-політичної течії в юдаїзмі, що діяла у прихованих (таємних) формах **на рівні постановки мети діяльності і вироблення ідеології та створення партійних програм**, удаючись до іншоназивання (інакомовлення) як методу публічної конспірації та уведення в оману членів партії, усього народу та світового співтовариства. За давньолевитською формулою всеохопного тоталітаризму в ідеалі ця фактична спецслужба побудувала новітню (комуністичну) теократію, в якій роль вищої духовної сутності відігравала ідея комунізму, згідно з постулатами якої нетерпима до інакомислення „керівна і спрямовуюча” партія порядкувала долями народів СРСР. З „розсекречуванням” руйнівного змісту комуністичних ідей при спробах реалізації їх на практиці у процесі побудов основ, а згодом і „розвинутого” соціалізму та початком застою і глобальної кризи системи в 70–90 рр. XX століття ця спецслужба-партія виявила цілковите нерозуміння свого походження та духовно-політичної суті і відмовилася від керівної ролі, підпорядкувавши таким чином підвладну країну справжній „керівній і спрямовуючій” латентній структурі – левитсько-фарисейській духовно-політичній течії сучасності, котра свого часу створювала РСДРП (б), а на завершальному етапі ініціювала заборону КПРС та зруйнування СРСР. Голодомори 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947 рр. в Україні ВКП(б) здійснила завдяки механізму більшовицько-радянського тоталітарного ладу з конкретною в кожному разі метою, завуальованою і невідомою для всієї цієї партії, керівництва її та суспільства, дезорієнтованих іншоназиванням (інакомовленням) за обставин державного терору.

Масова загибель величезної кількості людей від голодної смерті за тоталітарного ладу в ідеалі виявляється всього-на-всього **крайнім вираженням політики упокорювання примусом до недоїдання і голодування, життя в обрїз** з метою досягнення безумовного послуху тоталітарному режимові та беззастережного управління підвладними. Така „політика живота” у комуністичній теократії велася диференційовано **щодо всіх без винятку верств населення**, послаблюючись або посилюючись у кожному конкретному разі з відповідною політичною, конкретно-економічною тощо метою і набуваючи форм геноциду в голодоморні роки. Ґрунтувалася на неповній (частковій) оплаті праці усіх працівників народного господарства, службовців, керівної ланки (номенклатури) та винагородженні чи невинагородженні за вислуги в умовах ідеологічно регламентованого тоталітарного суспільства та неринкової планово-розподільчої економіки. Створила феномен т.зв. „дешевої робочої сили” в колишньому СРСР, готової в добровільно-примусовому порядку до будь-яких маніпуляцій над собою. Спричинилася внаслідок неповної (часткової) оплати виконаної праці до масового розкрадання загальнонародної (державної) власності на робочих місцях, сформування т.зв. „несунів” у середовищі працівників усіх

професій та всеохопної корумпованості управлінців-посадовців і криміналізації всього суспільства. Найяскравіше виявилася на етапі т.зв. „розгорнутого будівництва комунізму” в СРСР у 1962–1964 рр. як штучно створена підстава для масового невдоволення політикою М. Хрущова та звільнення його як лідера.

У післярадянській Україні „політика живота” триває від початку 90-х рр. Характеризується неоплатою (символічною оплатою) праці, створює штучну багаторічну заборгованість по зарплатах та пенсіях. Підірвала основи народної культури, традиційної моралі і підготувала український та інші народи колишнього Радянського Союзу як малооплачувану „робсилу” для потреб економіки Заходу.

В історії колишнього радянського народу закарбувалися не лише геноцидні голодомори, а й негеноцидні голодування, які не призводили до масової смерті, але впливали на ставлення населення до важливих питань соціально-економічного та політичного життя. Таким чинником творення суспільної думки в СРСР щодо реформаторського курсу Микити Хрущова стало організоване адміністративно-командною системою (і приховане від нього!) дворічне недоїдання у країні в 1962–1964 рр., коли необхідне продовольство насправді було в наявності, але не постачалося і приховувалося на складах та базах „соціалізму” від усього народу, а через два місяці після звільнення лідера було викинуто на прилавки. „Політика живота” в таких формах підтвердила ефективність використання організованого недоїдання та голодування в тоталітарній системі задля досягнення тих чи інших політичних цілей і підвела найбільшу тоді країну світу до 18-річного періоду „застою”, з якого вона вже не вийшла, а перейшла в так звану „перебудову” („перестройку”) та підпорядкування світовим латентним структурам і була централізовано знищена.

По суті, всенародне недоїдання в СРСР 1962–1964 рр. супроводжувало і компрометувало прогресивні хрущовські новації в багатьох сферах суспільного життя, а відмова від соціально-економічної реформи у період брежнєвського застою з фатальною невідворотністю вирішувала долю всього радянського ладу. Характер створення та зруйнування найбільшої у світі радянської імперії, тоталітарний досвід ХХ століття загалом, глобальна криза духовності та культури, теперішній складний етап будівництва демократії в Україні та в інших колишніх радянських республіках – нині незалежних державах – ця конкретно-історична практика новітнього часу спонукає не тільки розглядати голодомори та штучні недоїдання в минулому, а й запобігати їм у майбутньому як убивчим засобам світової політики, що її ведуть світові латентні структури через посередництво підпорядкованої політичної еліти.

Недопущення самої можливості організованих голодоморів у майбутньому маємо розглядати в контексті демонтажу керованих латентними структурами суспільних систем у сучасному світі і приведення їх у стан саморозвитку та гармонії на основі гуманістичних духовних цінностей цивілізації. До створення сучасної світової системи самознищення йшлося упродовж тривалого історичного часу – не меншого за інтенсивністю потребуватиме й гармонізація прийдешнього. У цій справі має сказати своє слово гуманітарна наука. Перш ніж діяти, людина і суспільство повинні знати й усвідомлювати реалії,

виявляючи наукове розуміння дійсності.

¹ Ленін В. І. Твори. – К., 1951. Т. – 30. – С. 170.

² Ленін В. Доповідь про продовольчий податок. – Твори. – К., 1956. – Т. 32. – С. 259.

³ Мовчан О. М. Перший голод в Радянській Україні (1921-1923 рр.). У кн.: О.М.Веселова, В.І.Марочко, О.М.Мовчан. Голодомори в Україні 1921–1923, 1932-1933, 1946-1947 рр. – Київ–Нью-Йорк, 2000. – С. 26.

⁴ Ленін В. Твори. – Т. 32. – С. 464.

⁵ Сербин Роман. Голод 1921–1923 і українська преса в Канаді. – Київ-Торонто: Українсько-Канадський Дослідчо-Документаційний Центр – Інститут української археографії Академії наук України, 1992. – С. 115.

⁶ Мовчан О. М. Цитована праця. – С. 33.

⁷ Кіндратенко Анатолій. Етнічні війни проти українців. Голодомор 1921–1923 років в Русі-Україні як продовження етнічної війни 1917–1921 років. – К.: МАУП, 2006. – С. 140.

⁸ Кіндратенко А. Етнічні війни проти українців. Геноцид. Голодомор 1932–1933. Причини, жертви, злочинці. – Київ–Харків, 2004. – С. 276.

⁹ Там само. – С. 275–276.

¹⁰ Улянич Володимир. Терор голодом і повстанська боротьба проти геноциду українців у 1921 – 1933 роках. – К.: МАУП, 2004. – С. 40.

¹¹ Марочко В.І. Геноцид українського народу (1932–1933 рр.). У кн.: Веселова О.В., Марочко В.І., Мовчан О.М. Голодомори в Україні. – Київ – Нью-Йорк. – 2000. – С. 85–86.

¹² Марочко В.І. Геноцид українського народу (1932–1933 рр.). У кн.: Веселова О.В., Марочко В.І., Мовчан О.М. Голодомори в Україні. – Київ – Нью-Йорк. – 2000. – С. 91.

¹³ Марочко В.І. Геноцид українського народу (1932–1933 рр.). У кн.: Веселова О.В., Марочко В.І., Мовчан О.М. Голодомори в Україні. – Київ – Нью-Йорк. – 2000. – С. 92.

¹⁴ Кульчицький С. В. Голод-геноцид 1933 року в Україні. У кн.: Голодомор 1932–1933 років: основні дійові особи і механізми здійснення. Матеріали Другої міжнародної наукової конференції. Київ, 28 листопада 2003 р. – К.:МАУП, 2004. – С. 47.

¹⁵ *Moniteur Universal*” (1789, № 57–58). Див. у кн.: Афанасьєв Г.Е. Условія хлібной торгівлі во Франції в концє ХУІІІ века. – Одесса, 1892. – С. 252 – 253.

¹⁶ ЦДАВО України. – Ф. 2. – Оп. 7. – Спр. 4986. – Арк. 32 – 33. Оригінал.

¹⁷ Веселова О. М. Післявоєнний голодомор (1946–1947 рр.). У кн.: О.М.Веселова, В.І.Марочко, О.М.Мовчан. Голодомори в Україні 1921-1923, 1932-1933, 1946-1947 рр. – Київ–Нью-Йорк, 2000. – С. 180.